

PRVÁ KAPITOLA

O rok

KEĎ SA O POL tretej rozozvučal školský zvonec, triedu naplnil dupot detských nôh. Lucy si vzala na starosť batohy a škatuľky na obed a Tereza, triedna učiteľka, zvolala:

„Nezabudnite si pobrať batohy, obedové škatuľky a všetky papiere! Ak tu niečo necháte, ja vám to domov neprinesiem. Ani slečna Lucy!“ Niektoré deti ju počúvli, iné nie. Našťastie to bola trieda predškolákov, takže neposlušníkov nebolo veľa.

Niekoľko detí pri odchode Lucy objalo. Tie rýchle cmukance, ako ich nazývali, ju vždy potešili. Lucy pracovala ako asistentka učiteľky – riešila bitky na ihrisku, upratovala po nehodách na nočníku, zaväzovala tisíce šnúrok a utierala tisíce slz – dni boli vyčerpávajúce, povinnosti nemali konca, ale tie rýchle objatia po vyučovaní za to stáli.

Keď sa trieda konečne vyprázdnila, Lucy unavene klesla stoličku. Bola rada, že dnes aspoň nemá dozor v školskom autobuse a môže si pár minút posediť a odfúknuť si.

Tereza stála a s vrecom na odpadky v ruke hľadela na neporiadok v triede. Všetky okrúhle stolíky boli zahádzané farebnými výkresmi, fľašky s lepidlom zostali otvorené a niektoré boli prevrátené, lep

vytekal. Na dlážke sa povalovali fixky, farebné ceruzky a rozstrapkané sužky.

„Doslova sa vyparili. Hotový exodus,“ vzdychla Tereza a rozhodila rukami. „Puf! A sú preč.“

„A všetko zostalo na nás,“ povedala Lucy. „V čom robíme chybu?“

Zrejme niečo zanedbali, pretože už druhýkrát ten týždeň musela zo spodnej časti stolíkov odtŕhať prilepené žuvačky. „Podáš mi to vrece, nech to tu dám do poriadku?“ Lucy vzala vrece a nahádzala doň žuvačky.

„Určite ti neprekáža, že musíš upratovať sama?“ opýtala sa Tereza.

Lucy len mávla rukou. Tereza vyzerala rovnako vyčerpaná ako ona, a ešte ju čakalo zasadnutie školského výboru. Každý, kto si myslí, že učiť je hračka, to zaručene nikdy neskúsil.

„Netráp sa,“ upokojovala ju Lucy. „Christopher mi ochotne pomôže.“

„Túto vekovú kategóriu mám rada, človek ich navedie na kadejaké práce a decká si myslia, že je to hra.“ Tereza si vybrala kabelku zo spodnej zásuvky učiteľského stola. „Keď som našej Rose minule povedala, že kuchyňu umývať nemôže, lebo je to práca pre dospelých, trucovala, kým som jej to nedovolila.“

„Toto znamená byť matkou? Vedieť oblafnúť vlastné deti?“

„Okrem iného,“ prikývla. „Uvidíme sa ráno. Pozdravuj Christophera.“

Tereza odišla a Lucy sa rozhládla po triede. Vyzeralo to tam, akoby miestnosť zasiahlo dúhové tornádo. S vrecom na odpadky obišla stolíky a pozbierala lepkavé papierové jablká, lepkavé papierové pomaranče, lepkavé papierové hrozno a lepkavé papierové citróny.

Keď skončila, ruky mala celé od lepu, na kaki nohavice sa jej prilepili papierové jahody a od dlhého zohýbania nad nízkymi stolíkmi ju rozbolel krk aj chrbát. Potrebovala horúcu sprchu a pohár bieleho vína.

„Lucy, prečo máš vo vlasoch banán?“

Otočila sa. Vo dverách stálo drobné čiernovlasé chlapča a upieralo na ňu naširoko otvorené oči. Zdvihla ruku a nahmatala si vo vlasoch kus

papiera. Ešte dobre, že sa za tých pár rokov, čo pracovala ako pomocná učiteľka, naučila ovládať, inak by jej určite vyletel z úst prúd veľmi kreatívnych výrazov.

Mlčky, s maximálnou dôstojnosťou, akej bola schopná, si z vlasov odlepila papierový banán.

„A ty prečo nemáš vo vlasoch banán?“ Snažila sa nemyslieť na to, ako dlho jej tam ten banán trčal. „Všetky super decká nosia vo vlasoch banány.“

Prevrátil orieškovohnedé oči. „Tak asi nie som super.“

Jemne mu prilepila banán na temeno. Chlapec mal tmavé vlasy také rozčežené, akoby niekoľko hodín visel dolu hlavou. „Vidíš? Teraz už si.“

Strhol banán, prilepil ho na svoj ošúchaný modrý batoh, prstami si prehrabol vlasy a znova si ich rozstrapatil. Bol to jej milovaný čudáčik. I keď jej bol len trochu. Jedného dňa hádam bude, veľmi by si želala.

„Vidíš? Nie som super decko,“ povedal.

Lucy vytiahla jednu z nízkych stoličiek, posadila sa a druhú prisunula pre Christophera. Sadol si a unavene vzdychol.

„Podľa mňa si. A teraz vyhlasujem lov na ponožky.“ Chytila ho za členky, vyložila si jeho nohy na kolená a začala mu prehľadávať topánky. Robila to ako každý deň, no stále neprišla na to, či sú na vine chlapcove kostnaté členky alebo neuveriteľne šmyklivé ponožky, ktoré mu vždy sklzli z chodidiel.

„Lucy, ty sa nepočítaš,“ pokrútil hlavou. „Učitelia si musia myslieť, že všetky deti sú super.“

„Áno, ale ja som najsúper učiteľka, takže tieto veci poznám.“ Navliekla mu ponožky.

„Nie si.“ Spustil nohy na zem a pritisol si modrý batoh k bruchu ako vankúš.

„Nie? Ktorá kolegyňa ma predbehla? Počkám si na ňu na parkovisku.“

„Pani McKeenová. Každý mesiac usporadúva pizza párty. Ale decká vravia, že ty si najkrajšia.“

„Vážne? Vďaka za kompliment,“ usmiala sa, no necítila sa polichotenná. V učiteľskom zbore bola najmladšia, a to bolo asi tak všetko, v ničom inom nevyunikala – hnedé vlasy po pleciah, detsky veľké hnedé oči, pre ktoré od nej podchvíľou ktosi pýtal občiansky preukaz, a garderóba, do ktorej roky nepribudlo nič nové. Na nové šaty treba peniaze. „Radšej by som to mala na papier, keď sa budú udeľovať diplomy. Dostali ste niečo na domácu úlohu?“

Lucy vstala a znova sa pustila do upratovania, všetky stolíky a stoličky poumývala saponátom. Dúfala, že Christopherova odpoveď bude záporná. Jeho pestúni sa mu veľmi nevenovali, boli príliš zaneprázdnení, a ona sa mu to snažila vynahradiť.

„Dostali, ale nie veľa.“ Hodil batoh na stôl. Chudáčik, vyzeral taký unavený. Pod očami mal kruhy, plecia zvesené. Sedemročné dieťa by nemalo mať oči vyčerpaného detektíva, ktorý pracuje na prípade mimoriadne hroznej vraždy.

Zastala pred ním s fľašou saponátu v ruke. „Kamoš, si v poriadku? Spal si v noci?“

Pokrčil plecami. „Mal som zlé sny.“

Znova si k nemu prisadla, no položil si hlavu na stôl. A tak si aj ona položila hlavu na stôl a pozrela mu do očí. Viečka mal začervenané, akoby celý deň potláčal plač.

„Nechceš mi povedať, čo sa ti snívalo?“ Hlas mala nežný, tichý. Deti, ktorých život nie je ľahký, si zaslúžia nehu.

Tí, ktorí tvrdia, že deti sú odolné a vydržia viac, než si myslíme, zabudli, ako ich všetko zasiahlo, keď ešte sami boli deťmi. Od rán, ktoré Lucy utržila v detstve, mala dodnes jazvy na srdci.

Christopher zvesil hlavu. „Stále to isté.“

To isté znamenalo vyzvňajúci telefón, chodbu, otvorené dvere, rodičov, ktorí zdanlivo tvrdo spali, ale oči mali dokorán. Keby Lucy mohla preniesť jeho zlé sny do svojho mozgu, urobila by to, aby sa konečne vyspal.